

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número 10 cèntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO MINISTRE Y 'L POBLE

GAMAZO:—Pel Juny la fals al puny. ¡A segar!

Lo POBLE:—Te rahó 'l ministre: pel Juny ¡segarho tot!

No acabariam may si haviam de desentranyar tots los perills que tanca l'obra del funest Sr. Gamazo.

Y tot aixó 's presenta sobtadament, sense donar temps á que ningú ho estudihi y se 'n fassa cárrech, ni 'l país, ni 'ls que haurian de ser los seus representants.

—Allá va!—diu lo govern.—Y ay del diputat que 's insubordini!

Un periódich, *El Diario del Comercio*, calculava que tot aquest cúmul de despropòsits s' ha de discutir y aprobar perentoriament, en sols 60 horas de sessió. A lo qual no faltará sagasti ó possibilista, cregut de que aquest guirigay es lo pressupost de la pau, que digui que 60 horas es temps més que suficient pera donar garrot al país.

—Pero ara no més falta saber si la pobra víctima destinada al sacrifici, acceptará resignada la seva sort.

O si al crit que sembla que ha donat en Gamazo de «Pel Juny, la fals al puny», disposat á segar de valent, contestará Espanya en ipes ab lo mateix crit y ab no meaos valentia empunyarà la fals pera defensarse.

J. R. Y R.

LOS «NOTABLES.»

¿Se 'n recordan? Al pujar don Mateu al candeleró, ¿tenen present ab quin *fuero* va posarse á esbalotar?

—¡Espanyols, gent de criteri, guaytéu cap á las alturas! ¡Miréu ab quinas figuras hi format lo ministeri!

Y 'l país, fent admirables gestos de veneració exclamava á coro: —¡Aixó es un govern de *notables!* Ab aquests *senyors* ministres, quan ells apretin la mà juy! no se 'n poden tocar poch ni gayres de registres!

Si en obrar gastan la manya que mostran en fer discursos, cada un d' ells té prou recursos per fer felissa la Espanya.

Y entre somnis inefables, lo país esperá ansiós los resultats del famós ministeri de *notables*.

Ara 'ls toquem. No pot darse en la vida nacional desgavell més colossal ni més espantosa farsa. Un no arriba á sapigué, al observá aquest desfici, si es qu' hem perdut lo judici, ó s' acaba 'l mon, ó qué.

Cada dia una assonada, cada poble un guirigay; ningú havia sentit may gresca més desenfrenada. Los *notables* del govern han fet tan bé la funció, que aixó, més que una nació, sembla un barri del infern.

No fan res que no ho esguerrin, no hi ha plan qu' ells no traboquin, ni lley que no la equivoquin, ni projecte que no l' errin. Y obrant sense qué ni cóm, tants interessos remouhen que ab sos pensaments promouhen reclamacions de tothom. Industria y comers se aprestan á protestá ab dignitat, protesta la propietat, los agricultors protestan. Protestan los xichs y 'ls grans, protesta la nació en pes; sembla que 'ns hem compromés á fernos tots *protestants*.

Vagin ó no ab bona fé, creguin teni ó no rahó. tot' aquesta oposició als ministres, no 'ls diu ré? Sublevá un país dotat de tan pacífica pasta, sols als tinents de 'n Sagasta podía estar reservat. Venen com valents capdills á posarho tot á tó ... y als sis mesos está aixó igual que un' olla de grills.

¿Cóm podém d' aquesta gent dirne *notables?* ¡Y tant! ¡Si ho diguesim perque ho fan *notablement* malament!

C. GUMÁ.

CONFIRMACIÓ PLENA

PER lo mateix que l' esperavam, no podém dir que haguém llegit ab assombro la darrera elucubració castelarina publicada en l' últim número de *La España moderna* y reproduhida íntegrament en las columnas de *La Vanguardia* del dimecres.

De 'n Castelar á horas d' ara ja no 'ns assombra res.

La facultat de assombrarse la deixém en tot cas als possibilistas *encastelarats*, que fins ara deyan:

—Ha parlat lo Sr. Abarzuza, ab lo qual no estém conformes; ha parlat lo Sr. Almagro, ab qui dissentim... pero 'l jefe no ha dit res... y mentres en Castelar no parli...

Donchs lo jefe al últim ha parlat, ó millor encare, ha sucet la ploma y ha escrit lo qu' ell mateix diu que diria si 's trobava present en la Càmera, preferint aquesta vegada deixarse sentir desde una revista particular, á ferho desde la tribuna pública, com si ja la vida política sigués per ell, jefe de un partit militant, carga pesada ó fruyta prohibida. Aquesta sola preferencia indica 'ls nous rumbos del ex-orador, inconseqüent en tot, en sa fe política y fins en l' art de la paraula. Y la veritat es que las doctrinas anti-republicanas sustentadas per Abarzuza y Almagro, quedan plenament confirmadas per l' últim escrit de D. Emilio, qui 'ns fá l' efecte del apuntador surtint de la conxa y dihent:

—Senyors: tota aquesta comedia es obra méva, y en proba de que ho es, ara vaig á recitárvosla de memoria.

De manera que 'ls possibilistas republicans, que no estavan ab l' Abarzuza ni ab lo infortunat Almagro, no poden tampoch estar ab l' apuntador de aquestos.

Voldriam tenir espay suficient pera transcriure l' article de la *Espana moderna*, ab todas las sévas amplificaciones y galindaynas. Pero limitantnos á un senzill extracte y garbellantho bé hi trobarém lassegüents afirmacions:

PRIMERA.—Los idealistas que han dedicat la seva vida á transformar lo sol del ideal en cometa y 'l cometa en planeta fret y obscur, pero viu y práctic, un cop realisada la seva obra «no tienen más remedio que cederla, por las misteriosas divisiones del trabajo, á los partidos hoy de acción y á los hombres hoy de gobierno.»

Es á dir:—Sr. Sagasta: aquí té la nostra bandera republicana: fassin desfilas.

SEGONA.—La República era una nau molt velera, pero sense lastre; y en cambi la Monarquía es una nau segura y de bona marxa, si pot contar ab l' impuls dels demócratas, decidits á tancar lo periodo constituyent.

«De suerte que aconsejamos á los republicanos (al any 73) una transacción indispensable con las fracciones históricas, y los republicanos, en su victoria, no nos oyeron, por lo cual marraron; y más tarde, á los monárquicos les aconsejamos una transacción aná-

UN PARTIT MÉS

Ja veurán com aquest *partit* ab lo temps se transformara en varias *partidas*.

oga con los principios y los partidos democráticos; y como los monárquicos nos oyeran, LOS MONÁRQUICOS SE HAN SALVADO.»

Preciosa confessió qu' explica tot l' ardor y tot lo maquiavelisme que ha empleat D. Emilio en servey de la monarquia.

TERCERA.—«Los fundamentos y bases de toda transacción estriban en esto: en que los monárquicos hicieran, dentro de la República, todo lo posible por los principios conservadores, menos destruir la República misma; y los republicanos hicieran, dentro de la Monarquía, todo lo posible por los principios progresivos sin destruir la Monarquía misma.»

¡Sobre tot que la Monarquía siga respectada!

QUARTA.—Totas las monarquías liberales tienen republicanos que las sirven en calidad de ministros.

A sustentar aquesta opinió consagra un llarch párrafo, que no sembla sino que vulga dir:—Si 'ns donen carteras també las aceptarém.

QUINTA.—La República del 73 siguió un conjunt de horros. «Así de los escarmentados salen los avisados.»

Y de los avisados surten los apóstatas. Porque tots los que hem cooperat a la política evolucionista, ho feyam únicament pera dotar a la futura República espanyola de un partit de govern fort, poderós é inteligent. Lo mateix Castelar está cansat de dir que treballava en aquest sentit, y en aquest sentit únicament lo seguíam plens d' entusiasme. ¡Ab quin dret, donchs, ha tirat de revés als peus de la monarquía, tot aquest tresor de paciència y perseverancia, que anarem acumulant per espay de vint anys, destinant-lo únicament, ab lo cor y la conciencia, a la consecució indeclinable dels nostres ideals republicans?

SEXTA.—«Y como quiera que, por la derecha, nos encontramos con una suspicacia de los conservadores, tan fundada en la historia personal nuestra, como que intentábamos todo aquello para traer la República; y por la izquierda, nos encontramos con un empuje continuo a fundarla, venido de la coalición republicana (d' aixó plora la criatura) pusímonos un límite al trabajo nuestro con grande anticipación, y lo declaramos concluido, así que se proclamara como ley en la Gaceta el sufragio universal. Desde tal hora, viéndonos con una democracia viva, siquiera estuviese rematada por una monarquía tradicional, HEMOS PUESTO PUNTO A NUESTRA OBRA...»

«... Para no-otros ha concluido el período constituyente; para nosotros, la política del pueblo español hoy responde a las necesidades dobles de movimiento y estabilidad...»

¡A paga y vámonos!

La perfidia está consumada.

L' abús de confiança es manifest y queda plenament demostrat per la veu mateixa del jefe, que fins ara obrava ó feya obrar y callava com un mort.

Avuy s' ha arrancat la máscara, renegant de tota la séva historia, trepitjant cínicament los compromisos de tota la séva vida. Li ha bastat veure 'l despertament del partit republicá, per girar l' espatlla a la República, y atrofiar a un partit honrat y poderós, qu' era la millor garantia de que la segona República espanyola no havia de cometre 'ls errors ni las imprevisiones que cometé la primera, preparada pel mateix Castelar quan exercia de demagogo.

Davant del gran perill que corrian las instituciones monárquicas, D. Emilio s' ha apresurat a apuntalar-las, prenentlas com lo terme natural de la séva evolucion. Ell mateix ho diu... ell mateix ho confessa... Ell mateix s' ofereix a fer servir de comparsas de la monarquía als elements del partit republicá históric, que capitaneja desde casa séva.

Aquell nom de la patria que invoca pera justificar la séva apostassia, en la necessitat de establir la nivelació dels pressupostos. renunciando a tot periodo constituyente, resulta en boca séva una blasfemia.

¿Cóm, pot, patrióticamente, afillarse la política económica del actual gobierno, que precisament en aquests instants mateixos está produhint lo desgabell de la nació, y suscitando las queixas de todas las clases sociales y las protestas de todas las regiones de la Península y de Ultramar?

Y per lograr aquesta felicitat que 'ns empobreix y 'ns trastorna, en una forma més mansa pero tal volta més desastrosa que la bullida del any 73; per cooperar a aquesta obra de iniquitat y de ignominia ¿hem de renunciar a treballar per la República? ¿hem de tirar per la finestra l' únich remey salvador que pot posar terme als mals de la patria?

¿Y es aixó patriótic. Sr. Castelar?

Ni patriótic, ni honrat, ni digne, ni previsor.

Es sols lo fruyt venenós del despit, de la soberbia y de la ingratitud.

* *

¡Ah! La senmana passada lamentavam la mort del Sr. Almagro, ocorreguda a consecuencia de las declaraciones que vá fer en lo Congrós, ahont tant com un ayre fret vá ferirlo la fredor dels seus companys no prou resoltos a seguirlo, sempre volent y dolent, desitjant y duplant.

UN ESCULTOR IMPOSSIBILISTA.—(Per APELES MESTRES)

¡¡¡Reyna Santissima!!! ¿Y per fer aquest bunyol ha estat vint anys?

Mes al fi, 'l malaventurat diputat de Granada, víctima de aquesta irreparable desgracia, está ja enterrat...

En cambi, l' ex-tribuno de la plebe y 'l possibilisme castelari, son tan morts com lo mateix Sr. Almagro.

No hi ha més diferencia sino qu' están insepults, ab grave perill de la salut pública.

P. K.

¡SARCASME!

Un jorn alegre vivia son cap il·lusions forjant lo bon Maurici, noy jove fill de 'n Pausa, tarrassá, quan de sopte va trobar-se que la sort lo feu soldat,

quedant sens fill lo seus pares' com qui diu abandonats, y ell dins son cor l' anyoransa, y trobá del seu casal lo recort de una morena y l' esperança ab demá.

Pel poble la nova corra de que un parte n' ha arribat que du la fatal noticia de qu' en Maurici está mal. Uns diuen si te pigota, altres si li falta un brás, mes prompte venen més noves y tothom queda plorant.

Arriba al cap de poch dias tapat d' ulls y acompanyat, y es visitat per grans metjes... ¡may més sos pares veurá!

Més tart agafa una caixa

UNA EPIDEMIA FINANCIERA.—(Per APELES MESTRES)

¿Qui s' alarma pel cólera? ¿Qué més cólera que 'l que tenim á casa!

y acompañado de un infant va venent mistos pel poble quan sols te vinticinch anys. Mes avuy ¡cosas d' Espanya! avuy que casi ha olvidat lo seu mal, si es que s' olvida quan no 's veu lo sol brillar, avuy lo govern decreta que 'ls mistos son del estanch, y 'l bon Maurici ara 's troba cego y morintse de fam.

PISTACHO.

ASSEGURA en Castelar, qu' en lo Congrès del 73, va trobar l' apoyo decidit, lo concurs franch y 'l mi-

nisterialisme á tota proba de monárquichs com en Rios Rosas, com en Romero Robledo, com en Becerra, com en Salaverria, com la fracció constitucional que dirigia en Sagasta desde fora y com la fracció conservadora que desde fora dirigia en Cánovas. Escolti, D. Emilio, ¿y l' apoyo del general Pavia, també vá trobarlo?

Passa en Castelar per un dels homes d' Espanya que té més memoria. Memoria segons perquè. De lo que ha vingut predicant en lo curs de la séva vida, se n' ha olvidat per complert. De la República que siguié l' ideal de tota la séva existencia, ja no se 'n recorda, ni per servirla. Lo únich, qual recort conserva íntegrament, es l' odi contra las demés fraccions republicanas.

Aquellas bayonetas y aquella honra, que segons digué públicament, lo separavan de la situació creada

'l tres de Janer, ja han deixat de ser una barrera infranquejable.

Ni de aquella honra, ni de aquellas bayonetas ne queda ja res, ni la sombra.

En cambi, al sentir que algú vol la República, fins la que un dia siguié la séva y avuy ja no es, ho es ádir, la pacífica, la legal, la gubernamental, per tot arréu ven cantóns, demagogias, escándols y saragatas.

¿No té res que veure la frenopatia ab aquest exemplar curiós de una memoria tan desequilibrada?

Al veure l' anarquia que reina per tot Espanya, á causa dels despropòsits del govern, pregunta un periódich ministerial si la nació s' ha tornat boja.

Podria ser molt bé.

Res se trobará més apropòsit que 'ls disbarats sagastins pera fer perdre 'l sanderi de un poble.

Pero á lo menos, si 'l poble espanyol es boig, que fassi bitllas.

Contra 'ls desatentats projectes económichs del govern sagasti, no hi ha més que un remey: la resistencia.

Hi ha qui s' empenya en fernos dragar lo pòsit espés de la copa de l' amargura.

Tinguém valor suficient, per agafar la copa y estrellarli pel cap.

Los nocedalistas, alguns carlins y varios conservadors projectan formar un partit essencialment católich, que 's presti á reconeixer las instituciones, y á arreplegar las gangas que s' ofereixin.

Aixó es lo únich que 'ns faltava.

Se coneix qu' Espanya está á punt de morirse, que 'ls corbs ja s' espavilan.

Un aplauso als possibilistas de Tarragona.

En reunió pública, numerosament concorreguda, varen acordar unánimement, mantenir en tota la séva integritat lo sentit republicá del programa del tres de Janer.

Prescindir de la direcció política de 'n Castelar, per quant ha deixat de recordarse de aquest programa.

Y autorisar als individuos del Comité dimissionari que sigueren reelegits pera entrar en inteligencias ab las demés fraccions republicanas.

Los actes polítichs, perque tingan importancia, s' efectúan aixís, ab entera franquesa. Nadar y guardar la roba no es propi de partits serios que aspirin á mereixer lo respecte del país.

Y si ara algú 'ls pregunta:

—¿Ahont aniréu sense jefe?

Poden respondre 'ls nostres amichs de Tarragona:

—La millor jefatura es la conseqüencia en las ideas. Las ideas no tenen apetits y no son traidoras com acostuman á serho 'ls homes. Després de tot, ens considerém majors d' edat y deixém los caminadors per innecessaris. Per altra part, tampoch ens servirian. Son massa corcats, se desgabellan y fan caure al que se 'n fia.

Vilanova y Geltrú ha celebrat un meeting pera manifestar lo disgust ab que la població veuria que 'l monárquich Sr. Milá, siguiés nombrat de R. O. alcalde y president de una corporació municipal, republicana en sa inmensa majoria.

¿No hi ha encare prou conflictes á Espanya, pera crearne de nous en las poblacions?

Un telégrama de aquella vila, diu que 'l Sr. Milá té al seu costat las foras vivas de la població, ansiosas de que acabi á Vilanova la despótica dominació dels federals en lo municipi.

Totas las personas coneixedoras de aquella localitat saben que allí no hi ha tal despotisme ni tal dominació.

La dominació despótica existia sols quan una minoria monárquica s' havia apoderat del govern de aquella vila.

Los neos madrilenyos están indignats desde que han sapigut que á Londres s' ha celebrat una reunió al objecte de propagar lo protestantisme á Espanya y Portugal. La societat que d' aixó s' encarrega está disposada á gastar anualment un milió de rals á tal propòsit.

Comprenh l' esperverament dels neos.

Entre una religió que xucla y una religió que reparteix; entre una religió que cobra y una que paga ¿ab qui se 'n aniran los adoradors del bedell d' or, que casi, casi constituheixen la majoria de la nació?

En Felipe de La Publicidad, després de transcriure alguns párrafos de l' última elocubració castalarista, exclama:

«¿Lo ven ustedes, mis queridos correligionarios, y ustedes que no lo son lo ven también?....»

«.... Aquí no ha pasado nada.»

LOS DINERS SEMPRE SE 'N VAN AHONT N' HI HÁ MÉS

—¡Ay! Caminito de Roma
aquestas pelats se 'n van:
los diners que van á Roma
ja may més ens tornarán!
(Cantar de un pobre).

consideració, als que han compartit ab nosaltres per
espai de vint anys la sort del partit republicà guber-
namental.
Aixó seria una gran iniquitat, que sols pot cabre en
cor d'aquells que per correspondre segurament á
lavors y atencions á gran preu rebudas, tenen per des-
gracia sua que realisar externas demostracions, repro-
chadas pot ser en lo fondo intern de sas consciencias,
per los mateixos á qui 's tracta d'afalagar.
Ja sab que pot manar á son respectuos amich y afec-
tísim S. S. q. s. m. b.

UN POSSIBILISTA-REPUBLICA.

Tarragona, 13 de Juny, de 1893.

ART DE GOBERNAR UNA NACIO
pels politichs de la restauració

Tens de pendre 'l ministeri
com si fos lo menjadó,
y com paga la nació,
atiparte sens criteri.
Als parents y coneguts
reparteix empleos bons,
embaixadas... direccions...
y que 'ls sous siguin crescuts.
Que si tens lo bon sentit
de mostrarte generós,
més ó menos numerós,
may te faltará partit.
En materia d' eleccions
per més escándols que hi hagi
fes cas omis del sufragi
y de las oposicions.
No perdís may. Sempre guanya
en que sigui malament.
D' aquest modo ten present
que governarás l' Espanya.
¿Que 'l poble 's queixa? Que 's queixi.
¿Que 'l cambi puja? Que puji;
que 'l crédito fuig, y que fujui...
¿Qui no li agradi, que ho deixi!
Si la deuda creix, milló.
Vingan empresits ben grossos
que 'ns roseguin ben bé 'ls ossos...
¡Ja ho pagarà la nació!
Y si 'l poble se subleva
y promou per tot motins,
sols te quedan dos camins:
Anarten á casa teva;
ó si tens cor, resistir.
Y si veus ¡vatua ne 'll!
en perill la teva pell,
cap á Fransa pots fugir,

(com han fet altres vegadas)
ab alhajas y maletas
carregadas de pessetas...
politicament guanyadas.)

LLUIS SALVADOR.

De l' últim article de 'n Castelar:
«La idea es, primero, cual un
sol, teórica: después cual un *co-
meta* sin órbita cognoscible y sin
curso calculable, revolucionaria;
y por último como un *planeta*,
frio y oscuro, pero real y vívido.
práctica.»
...«que desde la *estrella* Sirio
hasta el átomo último obedecen
á esta ley de la evolución y de la serie.

Un possibilista desenganyat:
—¡Qué tanta astronomía! Sempre ho havia sospitat
que aquest home acabaria per feros veure las *es-
trelas*.

L' Arrendataria dels mistos persegueix als ven-
dors de aparatos pera encendre, sigan de la forma
que sigan, y virgan de la procedencia que 's vulga.
No sembla sino qu' interpreta 'l privilegi que dis-
fruta, en lo sentit de que ningú puga fer foch, sense
entendres ab ella.
Es capás de posar un plet al mateix sol d' istiu per-
que crema.

A uns venedors de *briquets* alemanys els hi ha de-
comisat l' article y reclama d' ells una forta multa.
Y lo més trist es que si surt airosa en las sévas pre-
tensions, la cosa no parará aquí.
Com que 'ls multats s' enfadarán de mala manera,
será capassa de exigirlos un' altra multa.
¿No atinan per qué?
Perque 'ls multats *trauran foch pels caizals*.

L' intendent de la real casa de Italia ha recomanat

á la Associació general de vinitors italians la cele-
bració de un concurs públich pera provehir las bode-
gas del Quirinal.

Jo conech un altra real casa que no hi ha necessitat
de anomenar, que de vi del país en que reina, no 'n
béu ni una sola gota.
En cambi si no se li beu lo vi, se li beu la sanch.

L' altre dia van detenir á un home en lo carrer de
Ginebra de la Barceloneta, y al pendreli la filiació y
preguntarli per la professió qu' exercia, ab tota la
frescura vá respondre:

—Soch lladre.
Y jo parlant ab franquesa
trobo en materia de lladres
que no ho son tant los que ho diuhen
com molts que sentho s' ho callan.

Durant lo pas dels restos de Ramon Berenguer:
—¿Y qué vá fer al cap-de-vall aquest bon senyor?
—¿Qué vá fer? Vá perseguir als moros.
—Ay Senyor ¡y quina feyna no tindria, si avuy
visqués, que de *moros* se 'n fan tants, sense que nin-
gú s' atreveixi á perseguirlos!

En Gamazo no escolta á ningú. Quan se li presenta
una comissió á reclamar alguna cosa, per més sòlida
que siga la rahó que alegui 's tapa las orellas.
Avuy encare pot escaparse de sentir cosas desagra-
dables; pero ¡ay! quan vinga l' hora del terratrémol,
ja sentirá 'l catacléch!

Aquell Sr. Campión, diputat per Navarra, que
pochs anys enrera sigué l' idol dels catalanistas, ara
resulta ser un dels que ab més empenyo treballan per
l' establiment á Espanya de la unitat católica.
Lo mateix poch més ó menos passa ab lo gallego
Brañas, que ha resultat ser un reaccionari com una
catedral.
Sempre m' havia pensat que aixó del catalanisme
portava qua.
Com las cucurullas de las professons de senmana
santa.

En Montero Rios, persisteix en la séva dèria de
abandonar lo ministeri.
¡Vaya un home més original!

Quan no desempenya cap cartera se declara dissident, perque no 'l fan ministre.
Y un cop li han donada, 's declara dissident també per deixar de serho.

Ab las declaracions anti-republicanas del Sr. Almagro vá coincidir la séva malaltia y la séva mort.
Ab las declaracions anti-republicanas de D. Emilio, ha coincidit la formació de un floronco que li ha surtit al pit.

Castelar del alma mia:
consúltiho ab la conciencia,
¿será un avis que li envia
la divina Providencia?

Llegeixo en un periódich local:
Segons rumors que han arribat fins als nostres oídos, sembla que ha desaparegut de un convent de Figueras una esposa del Senyor, en companyia del cuyner del mateix convent.»

Quan vá fugir del convent
acompanyada del coch,
senyal que tindria gana
de menjarse un tall molt bó.

En Gamazo, trobantse apurat per las rahons poderosas alegadas pels comissionats de Barcelona, vá dir:
—A no ser ministros, estaria ab vostés y guanyariam lo plet.

¡Preciosa confessió!
Tant se valia que hagués dit:
—Ab tal de ser ministre no tinch lo menor inconvenient en defensar las causas que jo mateix considero injustas. La naturalesa del plet es lo de menos: lo únich que m' interessa son los honoraris.

Del corresponsal de *La Renaixensa*:
«Los possibilistas que ab la major bona fé apoyan á Sagasta en l' esperansa de que realisarà lo pressupost de la pau, perillan que 's trobin sense Sagasta y ab lo pressupost fet per en Cánovas.»
Si aixó succeheix, qu' es molt fácil, tindrem que 'ls castelarians al tancar lo periodo constituyent s' haurán enclós los dits.

Un foraster vá visitar lo Museo de reproduccions y la colecció zoológica del Parch.
Y no pogué menos d' expressar l' extranyesa que sentia ab las següents paraulas:
—¡Vaya una cosa mes rara! A las estatuas de guix del Museo 'ls hi han posat fullas de pámpol, y en cambi als micos de la colecció ningü 's cuyda de pesals'hi *tapa-rabos*.

A Vich, després de dinar, lo tinent d' arcalde senyor Schwartz vá fer grans alabansas del bisbe, manifestant que seria de desitjar que tots los bons bisbes siguessin com lo Sr. Morgades..
Es alló qu' en temps de la Revolució deyan alguns:
—¡Oh!... Si tots los republicans fossin com vosté!...
Lo qu' en aquella época s' aplicava als republicans, avuy lo Sr. Schwartz ho aplica als bisbes.
¡Cóm cambian los temps!

Vaig veurer entrar un dia
l' arcalde á ca la Ciutat;
pero un duro á la butxaca
may he vist que m' hi haja entrat.
U. SALOM.

Quan érats soltera, Pona,
m' engrescava 'l teu pamet;
pero desde qu' ets casada
m' engresca encare molt més.
F. DE TAL.

¡Ay! M' agradan tant las donas,
que 'us ho dich ab tó formal:
si algü volia la meva
li daria hasta de franch.
E. REIMBAU P.

Si per dirte qu' ets hermosa,
nena, tant me fas guar,
¿qué faria si 't digués
qu' ets més lletja qu' un pecat?
ELL.

Un mocador vas donarme
com penyora de amstat:
l' hi venut per dotze quartos...
¡jo si que t' he ben mocat.
UN LLECH.

Si es vritat que dihent mal d' un
li xiula l' orella esquerra,
don Mateu la deu tenir
casi bé tota malmesa.
J. COTS.

ENDEVINALLAS

XARADA
Una vocal la primera
la dos nota musical,
en las cartas tres inversa
mira be que hi trobarás.
Ara si vols sapiguer,
lector discret, la total
repara totas las prendas
de roba que sols portar
y per mica que capissis
fácilment la trobarás.

BERNABÉ LLORENS.

ANAGRAMA
Ahi 'm digué 'l senyo Andreu
que la tot de ca 'n Ribalta
caygué de una tot molt alta
y per poch se trenca un peu.
CINTET BARRERA Y CARGOL.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de home.—
Segona: nom de dona.—Tercera: idem.

E. THOMAS.

GEROGLIFICH

LO LO

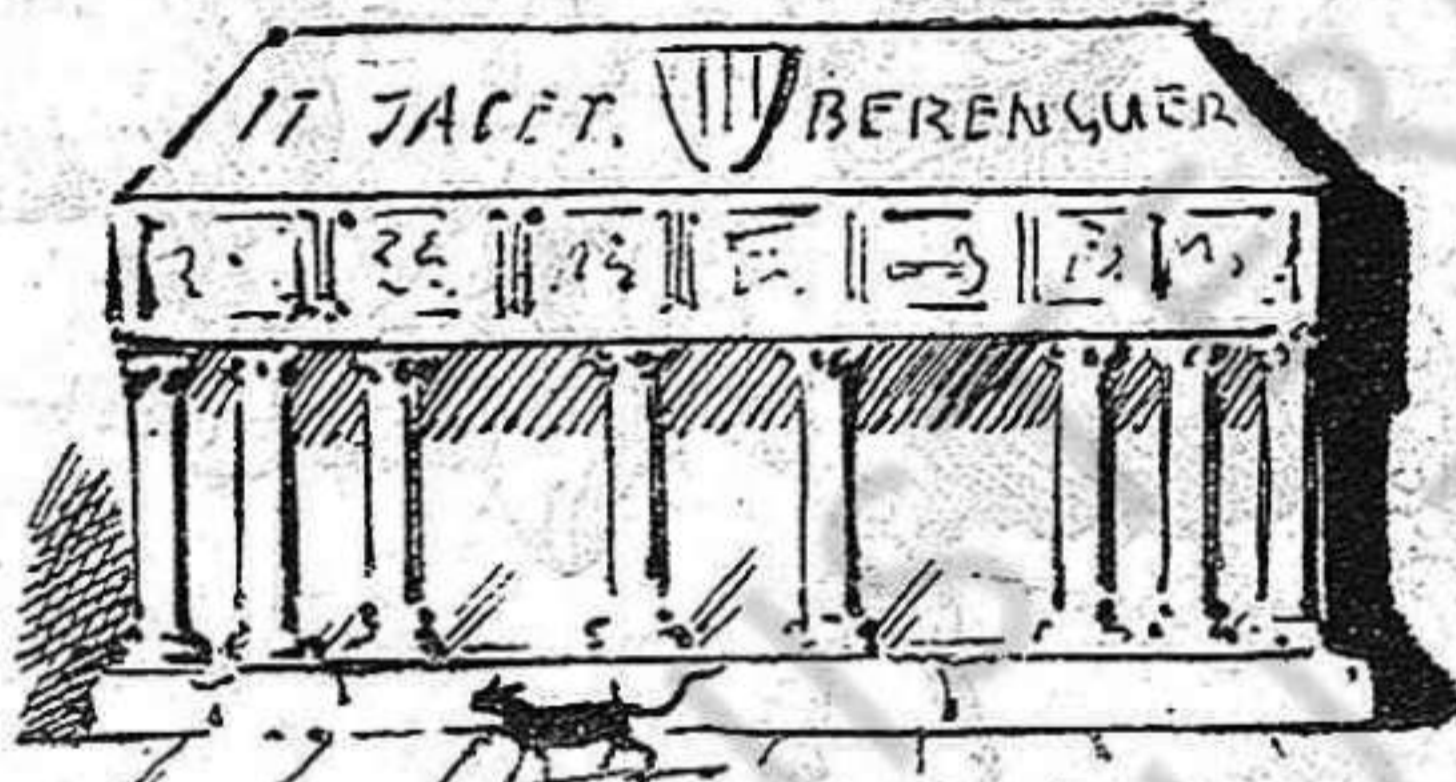
ALI
1/2
1

DOCTOR TRANQUIL.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

BERENGUER III lo Llarch ó marfugas de un difunt (Historieta)

Quan fou mort lo enterraren... naturalment.

Pero alguns sigles més tart, ó siga en l' any 1803, van ferlo cambiar de lloch, perque s' orejés una mica.

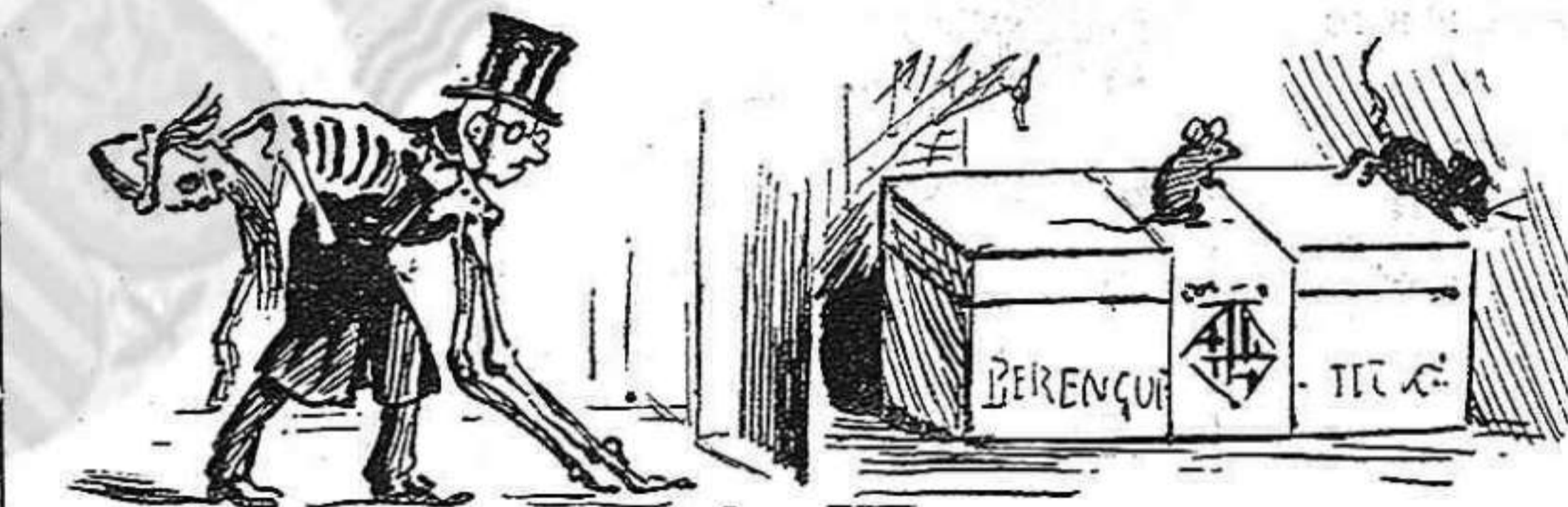

Y á l' any 37, lo tornaren á cambiar, perque tornés á orejarse.

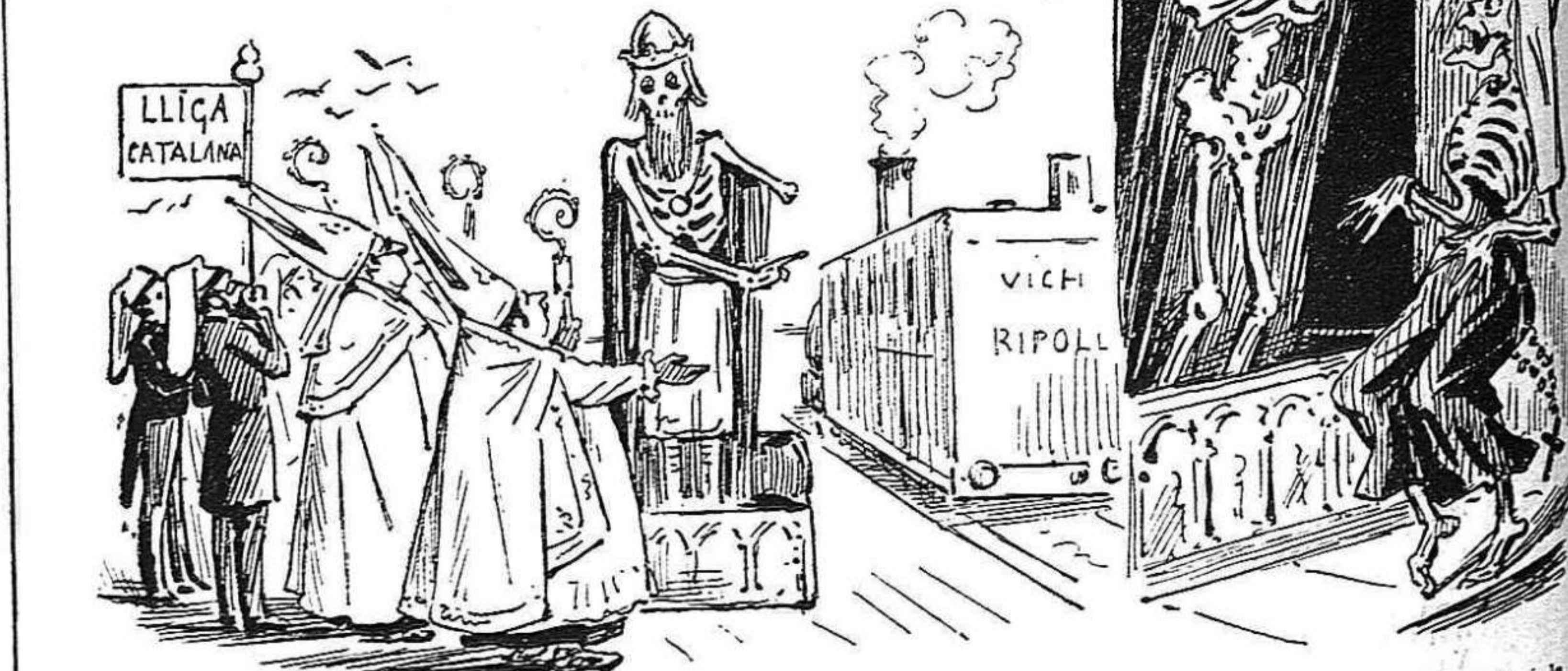
¡Miréu com van tractarlo los miquelets del any 35!

Y una vella devota li robá un brás creyent qu' era de un Santi.

Un metje se l' amportá al seu estudi, per veure si 'ls reys tenen los ossos diferens dels subdits.

Per últim, á fi de deixarlo tranquil l' arxi van dintre una urna.

Diumenje al trasladarlo de nou á Ripoll, es fama que va di: —¡Quan penso que n' hi pasadas tantas!... ¡Volen dir, senyors, que no descarrillaré anant ab vostés.

Ara no falta sino que á Ripoll trobi á la dona que va ferlo manco, y li diga: —Mestressa, torneume lo qu' es meu; ó us faig agafa per en Martinez Campos.